F. c 3138 ‡482

IX. évfolyam. 6. szám 1935. február hó

Magyar Tanítójelöltek Lapja

Szerkesztőbizottsági tagok:

Baja	* * *
Baja	Bánfai Ferenc V. éves
Budapest I. ker. .	Fehér András V. éves
Budapest II. ker. .	Ványi Ilona IV. éves
Budapest VI. ker. .	* * *
Budapest IX. ker. .	* * *
Debrecen . . .	Gulyás Anna V. éves
Debrecen	Pinkóczy Károly IV. éves
Dombóvár	Máté Katalin V. éves
Eger	Varga Ilona III. éves
Eger	Kamarás Dezső IV. éves
Esztergom . . .	Szabó Lajos V. éves
Győr	Szentirmai János V. éves
Jászberény . . .	Gosztola József V. éves
Kalocsa	* * *
Kalocsa	Czimer László V. éves
Kiskunfélegyháza .	Kátai József III. éves
Kőszeg	* * *
Kőszeg	Takács Lajos V. éves
Nagykőrös . . .	Péceli Nagy Lajos V. éves
Nyiregyháza . . .	* * *
Nyiregyháza . . .	* * *
Pápa	Déri Gyula V. éves
Pécs	Gimesi József V. éves
Sárospatak . . .	Békés Géza III. éves
Sopron	Szűcs Mária V. éves
Szeged	* * *
Szeged	Bartha József V. éves
Székesfehérvár . .	Wágner Karolin IV. éves
Veszprém	Györök Mária V. éves
Zalaegerszeg . .	Szalai Edit V. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb sziveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

F 482
1931

IX. évfolyam. 6. szám. 1935 február hó

MAGYAR

TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS:	FŐSZERKESZTŐ:	SZERKESZTŐSÉG:
EGÉSZ ÉVRE 2·— P.	VORÁK JÓZSEF	KIR. KATHOLIKUS
EGY SZÁM 20 FILL.	TÁRSSZERKESZTŐK:	TANITÓKÉPZŐ INT.
	RIGÓ ALAJOS és WENNER JÓZSEF	UJSZEGED.

1=5.

Fenti cim alatt jelent meg egy tanitóegyesületi közlöny vezércikke. A vezércikkben elpanaszolja a szövetség elnöke, hogy azoknak száma, kiknek az egyesületben volna a helye 5000. Mégis mindössze 1000 a tagok száma. Rámutat a cikk arra is, hogy az egyesületet csak úgy veszik komolyan, ha a név mögött tömeg áll stb. stb.

Ha én ilyen irányú cikket irnék, címnek 1=10-et kellene adnom. Ami még sokkal rosszabb fényt vet ránk, képzősökre. Van saját lapunk. Magunk irjuk, magunk szerkesztjük, magunk olvassuk és terjesztjük. Igaz a mi „összességünk"-nek alig 1/10-e. Nem becsüljük meg, mert a mienk? Mikor 1926 decemberében az első szám megjelent 500 példányt nyomattunk. Ma a IX. évfolyam példányszáma alig a kétszerese. Igaz voltunk már 1400-asok is. De még az is csekély a mi 10.000 létszámunkhoz. Tudom, hogy a nehéz gazdasági viszonyokkal takarództok. Nincs igazatok. Sokkal haszontalanabb dologra adtok havonkint 20 fillért. Vagy a lap nívója ellen van kifogástok? Ezen is csak ti segíthettek. Dolgozzatok! Jőjjetek megvalósítható tervekkel!

Mi megteszünk mindent, amit csak lehet, de ti álljatok segitőként mellénk!

Kászolódás

Rigó Alajos, Szeged.

— Erre gyüjjön fiatal úr! — ehun-e a maga kocsija!... Hogy a gáz vesse fő ezt a nyíves vonatmasinát! . . . tuggya-e, hogy nem akarok hazunni, de van vagy háromfértáj órája, hogy itt ácsorgok ebbe a kutyafijú hidegbe! . . . Bon az ördög a kerékszögibe, mán úgy vótam, hogy nem ácsorgok többet! — fogadott az én „udvari szállítóm": Gazsibácsi s közben elszedte tőlem a csomagjaimat.

— De csakhogy möggyütt! — zsörtölődött magába az öreg. — Mán a lovak is mögötték az abrakjukat! Mán úgy vót, hogy istrángolok, oszt haszonnak fordítom a kocsirúggyát!... Ez a nyíves, rihes vonat (mer, hogy nem tudok neki szöbbet mondani) lött vóna az oka, ha itt hagytam vóna magát! . . . Hogy a gáz vetötte vóna fő!

— Ugyan ne mondjon kend ilyet Gazsibácsi! — szóltam neki. — Hát akkor velem mi lett volna? Akkor csakugyan hiába várt volna rám! Aztán meg kit vitt volna haza?

— Igaz is a'! — És csakugyan . . . hogy én erre nem is gondótam! . . . Jajj szíjom is vissza! De, hogy is átkozódhatok így? Jajj, mi is lött vóna, ha fővetötte vona a gáz? . . . Szögé' Naccsága, az Édössannya bánatába . . .

— Ugyan hagyja már abba ezt az ostoba, haszontalan beszédet! Ne akarjon engem már is eltemetni, meg megsiratni! Többet ér, ha elhelyezzük a csomagokat is, meg magunkat is, aztán induljunk, mert este lesz ránk!

— Ne féjjön attúl a fiatalúr! Haza érünk mink idejibe! Nem vetök neki 3 óra hosszát, mán otthon is vagyunk!

— Na azt már kötve hiszem! — vetettem ellen. — Ezekkel a gírhes lovakkal? . . . Meg, amint látom ostora sincs. amivel biztatni tudná!

— Nem köll annak sé ustor, sé biztatás! Mén az magátúl is! . . . Mer' tuggya, kisfias a ló! . . . Ez a Mirza-é! . . . Oszt azé is nem hoztam ustort, mer hogy ölég lössz mögfékezni is; mer' hogy tuggya, szúrja a teje, oszt azé iparkodik annyira, mög osztán tuggya mán, csak azé is iparkodni köll, hogy napáldozatra hazaérjünk, mer' köll a kocsi a tyúkoknak! Eddig még csak mögvótak a fatetejin, de hogy ezök a nagy éccakaji fagyok begyüttek, űk is csak behúzónnak a kocsiszínbe, mer' hogy valamive' csak melegebb ott az üdő, oszt mivel ott faág nincs, hát így csak a kocsira űnek!

— Hogy mondta? . . . hogy a kocsira? . . . — s aggódó pillantásokat vetettem a kocsi felé s majdnem úgy voltam a hallottak után, hogy megnézem az újjamon, hogy: „felüljek-e, ne-e? . . . felüljek-e, ne-e?" — gondolván, hogy „útitársaim" is lesznek. De úgy látszik, észre vette az öreg a gondolataimat, mert már is szólt megnyugtatólag.

— Né féjjön attul a fiatalúr! Ebujnak „azok" a hidegbe. Na, mög engöm sé bántottak, míkó gyüttem. Mögoszt, a feleségöm is létakarította a kocsit, mielőtt é gyüttem vóna. De mos' mán csakugyan jó lössz, ha kászolódunk.

— Hát bizony az jó lesz! Én sem bánnám már, ha otthon lennék. De hát hova is ülök?

— Hogy hova-é? — Hát a kocsira.

— Na, ná — talán a földre? — Azt tudom, hogy a kocsira, de előre, vagy hátra?

— Hát ha mán é hoztam ezt a rugamosülést, akkó mán csak erre üjjön.

— Szóval ide hátra? — Kérdeztem. —

— Ide, ide! Az úri ülésre. . . Igaz, hogy nem valami passzentos, mer' hogy a deróttyábul a Misa gyerök (tuggya az a Misa, aki éccör magukná' tajicskázta a fődet) kitört ennyihányat korcsijának. Ismeri asztat a fiatalúr!

— Hogyne. Ismerem.

— Tuggya ojan a', hogy előszö mögcsinájják a fáját, abba két lukat fúrnak, amibe beletöszik a kanócot, ennek a végire két pöcköt tösznek, oszt evvel erősítik föl a lábbelire. A fának az ajjára töszik a dorótot (amit az ülésbül löhet vönni) oszt akkó még égy gusztonyt vösznek a kezükbe oszt evvel gusztonyónak a jégön oszt úgy mén, mint a hajdérménkű!

— Mondtam már egyszer, hogy én ezt mind tudom, csak induljunk már el végre. . . Szóval ide ülök?

— Ide, ide, csak előjáróban kösse föl eszt a nagykendőt, amit a Naccsága kűdött. Aszonta, hogy ha szégyöllené, akkó mög én kössem föl erőszakkal.

— Ugyan-ugyan!? — Hova gondol Gazsibácsi? — Csak nem veszek magamra egy öregasszonyos nagykendőt? . . . Van énnekem rendes meleg télikabátom. Nem fázom én,

— Mán pedig eszt fő köll vönni, ha akarja, ha nem, mer

úgy parancsóta a Naccsága: az édösannya. Mög oszt addig úgy sé mönyünk, ameddig föl nem vötte.

— Bánom is én, hát nem bánom. — szántam rá a fejem, csak hogy mehessünk.

— Igy ni! a fene sé mongya mög, hogy magán asszonykendő van, ha fővöszi még eszt a rossz kacabájkát a tetejire.

— Na azt már igazán nem! Hát csak nem ettem . . .

— Hogy nem övött-é? Csak jó mondta akkó a Naccsága, hogy csakugyan nem kapnak maguk eleget ott abba a kaszárnya félibe. De majd rá kerül arra is a sor. Majd elővösszük a kendőbű. Ott van az ülés alatt. Csak haggyuk el a házakat. Ojan fájentomos csirkecomb . . .

— Ugyan hagyjon már föl ezzel a sok beszéddel. Induljunk már el végre.

— Hát én mán rég elindultam vóna, ha a fitatalúr főkászolódott vóna. de úgy mög kéreti magát . . . No, vögye mán ezt a gúnyát. Né izéjjön mán.

— Nem bánok én már semmit — mondtam elkesereeve — csak induljunk már el. — S közben vettem magamra a kopott télikabátot.

— No, ennek köllött ojan nagy feneket keríteni? Erre az időre becsavarhatta vóna mán a lábát ebbe a pokrócba-e.

— Gazsibácsi! — szóltam dühössen — hát mit gondol, bohóc vagyok én vagy rongyos zsidó, hogy ennyi rongyot rám rak? Tudja mit? Ha úgy fagyok meg, akkor sem veszem fel. Érti? . . .

— Majd ráadom én, ha maga nem akarja — s azzal már csavarta is a lábam a nagy pokrócba s én meg, mint valami „rabgólya" ültem mozdulatlanul s tehetetlenül a sok cók-móktul s azonkívül tűrnöm kellett, hogy hogyan rakja rám az öreg a nagykendő, nagykabát, pokróc tetejére a nagysubát meg a fejemre a diáksapka tetejére a nagy, zsíros, báránybéléses sapkát.

Na, végre — lélegzettem föl nagy kínnal a sok ruha alól... Csak hogy befejezte. — Van-e még több? . . . Mért nem hozta már el a banyakemencét is? — gúnyolódtam vele.

— Hát kemöncét asztat éppen nem, de meleg téglát asztat hoztam. Mán töszöm is a lába alá. Emejje csak . . . Eszt a meleg sűtt krumplit még a zsebibe, hogy ne fázzon a keze. S azzal már dugta is a zsebembe a kezemmel együtt.

Mondhatom jól fölruházott az öreg. Körül is tekintettem (már amennyire tudtam) hogy nem-e lát valaki ismerős ebbe az „elit toalettben"? De szerencsére senki ismerősöm nem volt. Kb. félóra hosszáig tartott ez a kis „kászolódás," kisebb-nagyobb „torzsongás" közepette, míg nagynehezen elérkeztünk ahhoz, hogy az öreg megnézte a kerékszöget, hogy rendben van-e, fölvetette az istrángot s csettinteti a nyelvével: Gyí! Mirza, Villám! Nyee! . . . Uram Jézus segíccs!

Rájuk ismertek ?

Hegedűs Klári, Zalaegerszeg.

A mintadiák. Az első pad örökös tagja, az osztály díszpéldánya. Keresett egyszerűséggel öltözködik. Természetesen szemüveget visel. Egész életét, minden más tevékenységet kizáróan, csak tanulással tölti. Tízpercekben nem csatlakozik a többiek vidám csoportjához. Meghúzódik a folyosó legelhagyatottabb zúgában és magol. Ő az élő lexikon. Úgy dobálódzik az évszámokkal, mint egy bűvész a labdákkal. Magyar dolgozatai hemzsegnek az idézetektől. Az élet minden változatosságára tud egy idézetet Horatiustól Adyig. De vigyázz, nehogy önálló véleményt kérj tőle! Mert neki nincs kialakult, saját világnézete, idegen hatástól mentes meggyőződése. A mamák és a papák példaképül állitják gyermekeik elé. Ennek ő tudatában van, ezért senki sem szereti.

A költő. Osztálytársnői „Szélvészkisasszony"-nak nevezik. Ahová lép, ott minden felfordul. Zsebeiben minden található a gyűszűtől kezdve, a szinházjegyen át, a legtöbbször rosszul elsülő fizikapuskáig, nagy költői rendben. Haja örökké kócos. Lelkében az érzelmek állandó ellentétben viharzanak. Tegnap még versenyt kacagott a napsugárral, ma már világfájdalmas arccal néz — a dolgozatírás elé. Ilyenkor lepik meg az ihlet szent percei. Ekkor születnek újszerű költeményei: „Sikoly az éjszakában", vagy „Merengő lelkek" címekkel. Ha szélvészmódjára lerohan a gyakorlóba tanítani, már puszta megjelenése, — a tanítási vázlatpontok egyike, — hangulatkeltés. . . De mindezt nem szabad ám észrevennie senkinek! Költőnk mimózalélek. . . (semleges zóna! . . .) Kár, hogy nincs az orrára írva: Vigyázat! Törékeny! . . .

Miss-képző, 1935. Ő vágja jobb szemére legmerészebben a sapkát, amely alól a legművészieseb tartós-hullámok göndörödnek ki. Azt hiszi magáról, hogy pont olyan, mint Greta Garbó, vagy Marlene Ditrich. Tízórait és ozsonnát elvből nem eszik. Minden második mondatát így kezdi: . . . Tudod, mikor a kis hadnaggyal táncoltam, . . . Óh. ha hallottad volna, mit mondott X. Y. főhadnagy! Csak azért jár képzőbe, mert a negyedik polgári után a legjobb barátnőjét követhette. No, meg ma „divat az iskolábajárás." Bizonyítványában ének- zene és tornából mindig jelese van. És a többi tantárgyakból? . . . Azt mondják a prepa diszkrét. Én is az vagyok és — hallgatok!

A mama kedvence. Két táskával megy az iskolába. Az egyik lapos. Ebben húzódnak meg a könyvei. A másik táska súlyos és tömött. Ebben viszi a délelőtti ennivalót, melyet pontosan beoszt a négy óraközti szünetre. Csengetéstől-

csengetésig fáradhatatlanul foglalkoztatja fejlett állkapcsait és fogyasztja az elhasznált agysejteket pótló elemózsiát. Mondhatni: szája — perpetuum mobile, mert órák alatt is, tehát szünet nélkül, működik. Ha kifáradt a súgásban, cukrot szopogat. (Könnyű, akinek három „tanti"-ja van! ! . . .) Ha történetesen nem képzőbe járna, tornából fel volna mentve. Az osztályban mindenki szereti mert az ehető dolgokon kívül, a légynek sem árt. Olyan a szíve, mint az irós-vaj! De ez nem csoda. Hiszen egy nap, legkevesebb tíz karéj vajaskenyeret elfogyaszt! ! . . .

Anyám lelke

Mécs Ferenc, Baja.

Gyermekségem élet-asztalán
Áldozati bárány: az anyám.
Árnya simogatja kezem . . .
Emlékezem.

Hálám: könnycsepp, de ez kevésnyi.
Szívem szeretném belevésni
A legszentebb bánatkőbe,
Temetőbe.

Meggyászolom őt. Virághanton
Pengetem vad, borongós lantom.
Idézem a lelke mását,
Álmodását.

S amíg tiszta gyermeki hévvel
Imás valóm éveket lépdel . . .
Együttszárnyal kettőnk lelke
Ölelkezve.

A tűz zenél

Papp Pál, Szeged.

A vén tükröt is ellepte az éjjel —
S aranykígyók vibrálnak szerte-széjjel,
Szundikálva dorombol a tűz. —

Kályharésen pislán, huncutúl
Kikacsint és a szivembe nyúl
S elcsábítja kedvem egy kis tűznajád.

Kályha torka tüzes bársony
S felcifrázzák rózsák,
Gyémántgyöngyöt porzik táncon
S kicsi manók húzzák.

Lám a kedvem, a vén róka
Tündérekkel járja,
Legényesen pörren polka;
Nem is alszunk máma.

Lepkeszárnyú csodasereg
Erre-arra libben, —
Aranyözön-hajuk lebeg,
Álomzene zizzen. —

Álomzene zizzen s a csöndre kiárad.
Piros vitorlákkal libegnek az árnyak.
Bársonyos fuvalmak feszítik a lelkem
És mesehajómat éj vizére ejtem. —

Éj vizére ejtem, megrakottan vággyal . . .
Kijátszom az éltet s játszom a halállal . . .
Ablak alatt lépések. — Sóhajtoz a szél . . .
Leomlott a függönyár s az élet zenél . . .

Öt év után...

Nagy P. Félix Szeged.

Mint a kőmüves, ki elvégezte az utolsó simitást is, fáradt letargiával dobja vissza a kanalat a malteros-ládába, hogy az állványnak támaszkodva kielégült lélekkel a kritikus szemüvegével nézze munkáját, szórakozottan törülgetve malteros kezeit foltos munkanadrágjába, én is állok és nézem épületem távlati konturjait, unottan törülgetve kékkockás zsebkendőmbe tintás ujjaimat.

Öt esztendő alatt építettem ki jellemem épületét. Ezalatt kikényszerítettek önmagamból és vedlettem, mint a selyemhernyó, éltem az ifju stréberek — nem, — inkább egy krisztusi kommunista életét, belehelyezve magam a mai kor lüktető „representativ man"-jébe. Egyenlőre még csak próbálkozom és nem is dicsekedhetem mással, mint öt év alatt szerzett barátaimmal. De az öt év alatt megjártam a lélek utjait. Hetven-kilóméteres sebességgel száguldtam az aszfaltos uton, egymásután hagyva el az útjelzők fehér karjait.

— Nevetséges lenne, ha a jelzők is velem akarnának versenyezni, hiszen az ő sorsuk az, hogy egyhelyben állva mindenkinek mutassák az utat. Hiába, ez a tanársors. Nagyon jól tudom, hogy egyszer csak nekem is meg kell állnom, mert kifogy a benzin s leszek én is útjelző. Tanítói sors is.

Sebaj, most sietek mig lehet, hogy annál többet lássak, noha ugy vélem, hogy eddig is nagyon sokat láttam és tapasztaltam. Megismertem Martin Terézt és végigjártam egy karthausi kolostort, megszerettem Sigrid Undsetet, barátságot kötöttem Franz Werfellel, találkoztam az Istennel és lekötöttem magam neki, Mauriaccal lelki rokonságot vállaltam, Sik Sándoron keresztül megutáltam a háborut és Mécs Lászlóval tanultam szeretni a gyermeket. Megnéztem a horogkeresztet München felett és megtanultam mosolyogni Genfben, utaztam expresszvonaton, most pedig törekszem egy új világ felé.

Eddig szorosan alkalmazkodtam az útjelzőkhöz, de most ösztöneimre bizták utaimat. Megyek. Bár szeretem a jelzőkkel ellátott kényelmes betonutat, elhagyom, mert találtam szebbet, romantikusabbat, ahol nem kell az emberi erdő sürüjébe vegyülnöm és Ives Frontenackal sóhajtanom, akinek „minden tettéből rejtett kiáltás sirt fel s nem volt egy kiáltása sem, hogy ne hivott volna vele Valakit..." „La saintété, c' est presque toujours le silence." Ebben van az új élet, az új út lényege. Én erre megyek, mert az én Uram a szentség utján jár és követőit is oda vonzza.

...Öt évi száguldás után az autóm megállt, letoltam az út szélére és felcsaptam útjelzőnek és most pici soffőröknek mutatom a homálybavesző életutat...

Porszemtől a kőszikláig

Nemesvári Ernő, Nagykőrös

A pletyka úgy terjed, mint a csörgő patak: „mennél messzebbre foly, annál inkább dagad". Hogy azután a hetvenedik, vagy a nyolcvanadik száj mekkorára növeszti, az nem lényeg. Egy bizonyos csak felőle, soha kisebb nem lesz, még csak akkora sem marad, mint volt, hanem mennél messzebbre jut, annál szebb, annál regényesebb, esetleg annál tragikusabb lesz. Igy nő egy porszemnyi hír, ha nem is heggyé, de sziklává okvetlen.

Kozák uram hazafelé hajtatott a mezőről, Kocsija alaposan meg volt rakva s hogy kissé kimélje lovait, a süppedő, homokos úton maga és fia a nyikorgó kerekű kocsi mellett ballagott. Sem az apának, sem fiának nem volt szava. A leáldozó nap utoljára tekintett vissza, a falu házainak kicsiny ablakai vörösen izzottak.

Amint igy vigyázatlanul mennek a kocsi mellett, az öreg lenge, fehér nadrágját elkapta a kerék. Nem ment gyorsan a szekér, mégis úgy megrántotta, hogy elszakadt a lenvászon s még az öreg lábaszárát is megsértette egy kicsit. Az egész horzsolás jelentéktelen volt s csak a pirosság árulta el, de a nadrágszár csúfosan elrepedt. Nem lehetett vele bemenni a faluba. Különben is ünnepnap volt s az emberek így is megszólják. Egyenesen istenverésnek tartották volna ezt az ügyetlenséget. Ezt elkerülendő, Jancsi gyerek beszaladt a faluba új nadrágért.

— Édesanyám! Édesanyám! — kiáltozta az udvaron.

— Mi bajod van?

— Tessék adni egy nadrágot apámnak.

Az asszony egy szót sem szólt.

— Apám elszakította a másikat, nem mer hazajönni.

— Hogy szakította el?

— Beleakadt a kerékbe.

— A kerékbe? — szörnyülködött az asszony — hogy került a kerékhez?

— Hát mellette ment el és eltépte a ruháját, megsebezte a lábát, nem tud hazajönni, nadrágot kér.

Az asszony a helyett, hogy nadrágot küldött volna, átszaladt a szomszédhoz és sírva elpanaszolta:

— Képzelje komámasszony, szerencsétlen férjemet megsebesítette a kocsikerék, nem tud hazajönni. A szomszédból kifakadt a legegyszerűbb részvét:

— Hallatlan, hát keresztül ment rajta? — A szomszédasszony elsápadt.

— Csak nem?

— Nem tudom, Jankó semmit sem mond.

— Akkor biztosan nagy baj van.

— Hallotta sógor? — ujságolta a szomszédasszony a harmadik házban.

— Kozák gazdát elgázolta a kocsi.

— Nem hallottam, hogy hogy?

— Hát a mezőről jövet megbotlott és a kocsi alá esett. A hátulsó kerék keresztülment rajta.

— Nagyon megsérült?

— Eléggé, nem tud hazajönni.

— Szent Isten, az a szerencsétlen ember tönkretette magát, mi lesz családjával, ha meghal? Hamar orvoshoz kell szaladni, hátha még meg lehet menteni.

A szomszédok elfogadták e szociális inditványt és nyomban megtették az első lépéseket. Összegyűltek Kozákék háza előtt, a sógor pedig orvosért szaladt. Útközben fellármázta az egész falut:

— Kozákot elgázolta a szekér és összeroncsolta. Mozdulni sem tud, segítség! Az emberek összeszaladtak mindenünnen s rémülten ujságolták egymásnak a történteket:

— Kozákot nagy szerencsétlenség érte, talán nem is marad életben, már az orvos sem tud rajta segíteni.

Akik hallották, elrohantak a paphoz, hogy legalább lelkét megmentsék. Az ősz pap nem tudta miről van szó, ezért engedelmesen követte az embereket.

Néhány perc alatt a falu valamennyi épkézláb embere összegyűlt Kozákék portája előtt. Keresték az asszonyt, hogy megtudják, hol és hogy van a férje. De az asszony már régen kirohant kétségbeesve a mezőre. A segítők egyre növekvő csoportja is megindult Kozákék földje felé, mert annyit megtudtak, hogy útközben történt a szerencsétlenség. Az emberek össze-vissza variálták a helyzetet, mindegyik következtetett:

— Talán már késő is lesz, talán már meg is halt.

A levegőben Szent János bogárkák röpködtek s néhány lusta denevér pácskolt széles szárnyaival ennivaló után. A toronyban megszólalt az esteli harangszó. Búsan búgó hangja mindenkibe belefagyasztotta a lelket. Ebben a pillanatban valamennyien elfeledték azt, hogy este van és azt, hogy nyolc óra, csak a kisérteties harangbúgást hallotta mindenki.

— Késő! Vége van! Meghalt! — suttogták és levették kalapjukat.

Kozák gazda megunta a várakozást és leült a patak partjára egy nagy kőre s unalmában a vízbe hulló levelek rohanását nézte, pipájából hatalmas füstfelhőket eregetve.

Minden képzős asztalán ott kell lenni lapunknak!

Testvér! Miért nem viseled jelvényünket?

Éjfél . . .

Hárs Lajos, Kőszeg.

Az ablakot kint rázza az éjszakai szél,
a tetőről a havat
huhogva söpri le.
— A falon az óra kimért ütemével
küldi a lehuló perceket
a Semmibe.

Éjfélre jár. A szoba már hideg.
Csak én vagyok még ébren,
— meg az óra.
Meredten nézem, hogy mászik előre
egyik számtól a másikig lomhán
a mutatója.

Mintha fáradt volna. Vagy minthogyha félne,
ha megrezdül a besüvítő széltől
a lámpa fénye.
— Körülöttem most szellemek lebegnek . . .
Kint újult erővel sír fel a szél;
. . . Éjfél. . . !

. . . A falon az óra, mintha halkabban, fojtva,
félve merné csak számlálni,
mérni az időt . . .
— Aztán könnyebbülten jár a mutató tovább,
ahogy elhagyja lassan
a tizenkettőt.

Menekültek

Kiss Ágnes, Eger.

Rideg szivem kicsiny ajtaja
csöndben kitárult tegnap este;
Sok fáradt férfi, asszony, gyermek
lépett be rajt' lakást keresve.
Piros küszöbén félve álltak,
azt hittem tán jobb helyet vártak,
mint ezt a hűvös kis szobát . . .
De lám, egyszerre mily meleg lett.
nem didergett már senki többet,
szeretet fűté át falát.
Ők megköszönték halkan, kedvesen
és együtt sirtunk hosszan, csendesen.

Jauris hite

Batizfalvy Erzsébet, Székesfehárvár

Kafarnaum városában a zsinagóga előljárójának, a Lévi nemzetségéből származó Jairusnak házában nagy a kétségbeesés. Kislányuk már nyolc napja, hogy nem veri fel énekével a ház csendjét és nem szór szerte derüs ajka kacagó mosolyokat. Fehér galambjai sem turbékolnak házuk ereszén, mióta kis gazdájuk kezeiből nem csipegethetik ki a búzaszemeket. Kertjének virágai is elhervadtak, mert nem volt, aki öntözte volna. Még a nap is csak azért bujt egy felhőfoszlány mögé, hogy annak árnyékával takarja be a szomorúságnak ezt a házát.

Édesanyja már napok óta ki sem mozdult egyetlen kisleánya szobájából, melyben gyermeke — arcán a láz tűzpiros rózsáival — küzdött a halállal. A kétségbeesett anya csak kezét tördelte és gyermeke fekete fürtjeit simogatta, mert sírni már nem tudott, hiszen könnyeit mind elsírta.

Édesatyja a templomban kérte az egy igaz Istent, hogy ne vegye el gyermeküket, csendes öregségüknek egyetlen vigaszát. Ahogy áhitattal imádkozott, úgy érezte, hogy küldi őt az Úr. Fölkelt és nem tudta miért, elindult és nem tudta hová? A sötét sikátorok nyomorék népe jajongva vette körül, alamizsnát kérve. Jairus megborzadt ekkora nyomor láttán. Nem volt itt semmi vigasztaló, még a fű is száradt és a virág is hervadt volt a falak mentén. »Óh, halál, te nagy igazságosztó“ — sóhajtotta — „kiméld meg őt, az ártatlant és végy magadhoz engem, elaggott öreget, kinek összeroskadt lelke nem bírja már a terheket.« Sarui pedig tovább kopogtak a város utcáin és vitték őt ki a vízpartra és látta, hogy ott nagy sokaság vesz körül egy embert, aki tanít és amazok hallgatják. Odament az Emberhez és mikor látta Őt, tudta, hogy Hozzá küldte az Isten. Lábaihoz borult és úgy mondotta: »Egyetlen leányom halálán van, jer, kérlek és vesd rá kezeidet, hogy meggyógyuljon és éljen.« Az Ember elindult vele és követte őt az aranyfényű nap sugára és amerre ment, elhalt a jaj és megszünt a fájdalom. Lábai nyomán kizsendült az elszáradt fű és kinyílt a hervadt virág. Mintha a békesség haladt volna, csendesen lépkedve, virágszirmokon. Jairus érezte, hogy nagy próféta jár vele.

Eléjük jött azonban a hír, — hozta már házanépe, — hogy leánya meghalt és kérték őt, hogy ne fárassza tovább a Mestert. Mint a zöldelő fát a villám, mint napsütötte tájat a zivatar, úgy érte a csapás az atya reménykedő szívét. Jézus pedig hozzáfordult és azt mondta neki: »Ne félj, csak higyj!« E szavakra a magasba szegezte sugárzó szemét Jairus és felviharzott lelkében az öröm, mert tudta, hogy leánya meggyógyul és ha meghalt feltámad, mert hitt.

Az Úr reámtekintett . . .

Kiss Ágnes, Eger.

Az Úr reámtekintett,
áldó szeméből fényözönként
sugárzó jóság, béke áradt;
Didergő lelkem simogatta
és beragyogta rideg szobámat.

Fölöttem kettényilt a mennybolt,
száz kicsi angyal rózsát hintett;
Lelkem fehéren szállt közéjük
s az Úr magáhozintett.

Üzenek

Eged János, Eger.

Durva kezekkel rovom megárvult gondolatim
Sárga papirra,
Belétekintek, megremegek és fáradt arcom ráemelem
A hajnali pirra.
Bús végzetként vöröslik és feketéllik
Az alja,
Véres betűkkel van rá fölirva:
„Meghalt a gyermekem anyja."
Remeg kezemben, zizeg a sárga papír.
Zokogva üzenek: Ne ámítson a lárma, vak ír,
Imádkozz, könyörögj, éljen Benned is hívó vágyunk:
Istenem, hozd el és áldd meg nekünk a
Boldogságunk . . .

A Hargita alján

Keresztes Károly, Nagykőrös

A Hargita alján búsan szól az ének,
Fájdalmas hangja van a székely zenének.
Vadvirágos réten, madárdalos erdőn
Zokogja fájdalmát a székely kesergőn.

Ne sirj, ne sirj székely, vélünk van az Isten,
Aki a veszélyben minket megsegítsen.
Lesz még egyszer ünnep, hangja víg zenének,
A Hargita alján lesz még magyar ének.

Tanítójelöltek Lapja hely az érvényesülésre!

Gondolatok

Pócza Ida,

„Koldulni megy a hervadó virág
Kandallóban tovább mesél a szárazág."

A nyár napsugaras, verőfényes napjai elsurrantak észrevétlenül. Helyüket az ősz ködös, homályos napjai foglalták el. A madárkák víg éneke, édes csacsogása helyett csak az őszi szél dudorász halkan egy csendes, szomorú melódiát. Mintha halotti indulót susogna... A fák sárga levelei pedig, mint a gyászolók könnye, szomorú zizegéssel hullanak alá. Lassan-lassan kopár lesz minden.

A kis virágok megértik a szél suttogását. Tudják, hogy el kell menniök. Elbúcsúznak kis társaiktól, a bokortól, mely védő karjaival megóvta őket a vihar vadon száguldó, mindent eltipró lábaitól A halovány, bágyadt napsugár egy utolsó búcsúcsókot lehel bánatos arcocskájukra, azután halálos álomra hajtják fejecskéjüket.

Csak néhány, alig kettő-három az, mely ha búcsúzik is, tudja, hogy nem örökre. A komor időtől megviselt, tépett ruhájukban, mint koldúsok kopognak az emberek ajtaján. »Engedjetek be, adjatok menedéket a tél dermesztő hidege elől! Mentsétek meg életünket!« És az emberek megértik a hangtalan könyörgést. Megnyílnak az ajtók és a tépettruhájú koldúsok menedéket találnak. Némelyik szobában, folyosókon, mások a pince sötét sarkában. Itt tengetik gyönge, hervadó virágéletüket.

De ezeknek az élete sem tart örökké! Eljön az óra, mikor nekik is búcsúzniok kell. Az idő vasfoga felőrölte lassan virágtestüket: lehajtják fáradt karjaikat, lekonyítják fejecskéjüket. Nem díszei már többé udvarnak, kertnek. S jön az ember, ki védelmet adott nekik életükben, — most elviszi őket pihenni. Elment a hervadó virág, »Kandallóban tovább mesél a száraz ág.«

Virág s ember élete sokban hasonlók egymáshoz. Fakadó virág, harmatos bimbó a család tavaszi verőfényben fürdő körében a gyermek. Tavasz után jön a nyár. A kis bimbó kinyílik, hogy virágszemével gyönyörködjék a nyári ég mélységes azurjában, dacoljon az orkán tomboló haragjával. A ragyogószemű, gondtalan gyermekből felnőtt ember lesz, ki élvezni tudja az élet örömeit, de kinek bátor szívvel kell megvívnia egy élet küzdelmét. S amint a virág életében eljön a késő ősz, mely tudtára adja, hogy búcsúznia kell élettől és mindentől, ami eddig körülvette, óvta, védelmezte, úgy az embert is figyelmezteti az élet őszi fuvalata: »Búcsúzz, készülj a nagy útra!« Jön a tél dermesztő szele, mely megfagyasztja a hervadó virágéletet. Jön a halál lehellete és megállítja az emberi szív dobogását...

Csak egyetlenegyben nem hasonlít az ember élete a virágéhoz és ez az, ami végtelenül vigasztaló, boldogító az élet legkeserűbb gyötrelmeiben. A virág elhervad és többé nem kel fel utolsó álmából; de az ember, ha halálos nyugalomra hajtotta is fejét, fölébred és pedig, — ha jól megállta helyét a harcban, — egy végtelen gyönyörű, boldog örökkévalóságban!

Lélekrepülés

Kovács Julianna, Budapest, Salvator intézet.

Kis szobámban halkan tik-takkol az óra. . .

Lelkem száll, repül —
Gondolatparipán ülök!
Végtelen mélységek. . .
Örök szépségek. . .
Ezeket látom.

Jöjj velem testvér!
Száguldjunk —
Élvezzünk együtt:
Szépséget, boldogságot,
Őt, az Istent!

Nővéremhez

Szerető szívű,
Mosolygó arcú
Kedves kis testvér!

Virágillat,
Szeretethintő ember,
Vagy talán angyal?

Téged Isten
Mosolynak, virágfakadásnak,
Küldött nekünk;
És hogy . . .
Legyen egykor, kit boldogan,
Örökre Szívére zárhat.

Múló emberek

Gaál Emil, Eger.

Éljük a szürke napokat
S az idő elrepül. Mi:
Elmúlunk, elmegyünk s emlékünk
Az idő multával elvegyül.

Az élet kedves — mint a kistestvér
Kit elhagyni fáj; azért küzdünk,
Szenvedünk, s mindezért a bér:
Egy szép fekete nap, — leáldozó [éltünk.

Magadon segítesz, ha pártolod lapunkat.

Tanítójelölt testvérem! Veled, vagy nélküled?!

Őszi álomű́zés.

Péceli Nagy Lajos, Nagykőrös.

Hagyjatok békén csalfa őszi árnyak,
A nyárnak virágit ne csaljátok vissza.
Bár lelkem a multat, mint méh a mézet issza,
Mégis hagyjátok, ne hozzátok vissza
A nyár kedves virágait.

E csalfa fényre élet úgysem éled,
Csak véled, hogy e fény és sugár a régi nyár,
S nem látod, hogy ott künn már a halál szele jár,
Nem látod, hogy halkan haldoklik a nyár,
Halkan haldoklik az élet.

Szememre az ősz bús könnyet hegedül,
Egyedül az emlék maradt a szép nyárból.
Mindent bevon ködös, szomorú őszi fátyol,
Felsír a lelkemben a régi nyárból
Egy zokogó, fájó emlék.

Őszi borongás.

Rózsa Tibor, Kőszeg.

Bíborvörös őszi alkonyat
Megaranyoz fát, síkot, halmokat.
Egy ablaktáblán megtörik a fény,
Tűzijátékot játszik sok kis szikralény.
Ősz palástján, a sűrű ködön át,
Az emberek járnak árnyékok gyanánt.
A haldokló nap búcsúcsókja vér,
Egy pillanat a földperemhez ér
Most kilobban a fény, a szín,
Lement a napkirály és jő az éj, a csend.
Felhős égen gyöngyház színű folt,
Sápadt mosollyal tekint le a Hold.
Hold, Nap után elmerengve néz.
A szellő, mint egy láthatatlan kéz
Sötét felhőt von holdsarló felé,
Mint gyászfátyolt, a mélabús elé.
Az égen immár Nap, Hold nem ragyog,
Csak hidegfényű őszi csillagok.

— **Fájó szivvel, könnyes szemmel** kísértük a sírba Bárány Lajos I-ső éves testvérünket. Alig volt köztünk s máris távozott. Nem láthatjuk többé mosolygós arcát, kedves alakját. Bús télidőben a halál feslő virágot tépett. Nem, nem a halál, az Úr vett magához, mert nagyon szeretett Szomorúan álltuk körül virágbaborult sirodat; megdobbant a szívünk, megremegett a lelkünk, amikor fehér koporsódat elnyelte a fekete föld. Álltunk némán, szótlanul. Szivünket összeszorította a fájdalom, mert nemcsak mosolyogni tud a diák szív, tud az szeretni és fájni is. Hullott a föld, szemünkből a könny. lelkünkből az ima, szivünkből a sóhaj, az égből a hó. S a könny és a hó lassan befátyolozta csillogó ezüsttel a néma hantokat. Minket szótlanul hazavítt a bánat, ezt hagytad nekünk s az emlékedet, mely itt fog élni bennünk, mert szivünk örökre magába zárja. Nyugodj csendben! Péceli Nagy Lajos, Nagykőrös.

— **Hegedűs Klári** V. éves (Zalaegerszeg) Krisztus és a világbarátság c. munkájával a Genfben rendezett irodalmi pályázaton, melyen 19 ország ifjúsága vett részt, egy díszoklevelet és egy emlékérmet nyert.

— **A Zászlónk** pályázatán az első díjat Németh József V. éves (Szeged) nyerte.

* * *

Mily sok ilyen és hasonló esemény történt a képzőkben. De úgy látszik a nagy hidegben belefagyott a tollakba a tinta. Nem személyi kultuszról van itt szó, nem is csak az egyes intézetekről, hanem első sorban Rólunk. A Domboldali Híradó hozza az öles cikkeket, csak mí Magunk, a saját lapunkban nem olvashatjuk! Nem kellene ezen változtatni? Igen!? Rajtatok áll! Lássuk!

Testvér miért nem viseled jelvényünket?

Beküldte: **Molnár Sándor.**

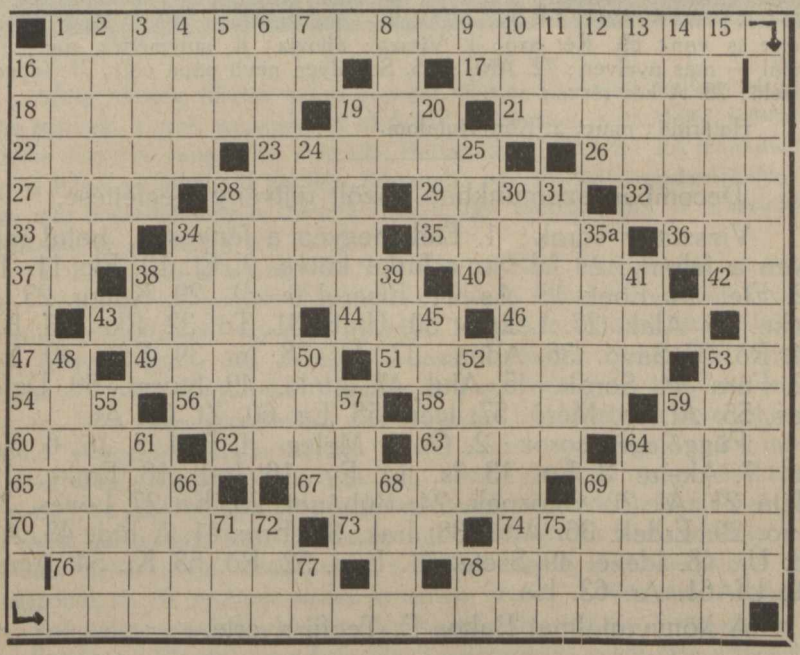

Vizszintes sorok: 1. Pasteur strassburgi szobrára vésték ezt a mondatot; 16. Időmérő része; 17, Női név; 18, Tavunk; 19. Korszak-más nyelven; 21. Már nem nedves; 22. Nem ide céloz; 23. A bantu négerek törzse, Pásztornép. 26. Női név; 27. Olasz fürdőhely: 28. Orosz város; 29. Névelővel; mértani fogalom; 32. Kimásol; 33. Idegen névelő; 34. Ilyen állat is van; 35. Benne y: csomagom: 36. Áraszt; 37; Indíték; 38. Nyelvtani fogalom; 40. Két szó: I. Papirmérték; II. Zemplén megyei község; 42, OO; 43. Iparos (ék. hiány.); 44. Vissza:=36. 46. Vissza: Történelmi forrás (ő=ő); 47. Időhatározó; 49. Vissza; valódi; 51. Egyszólamú éneklés; 53. Névmás; 54. Török méltóság: 56. A való; 58. Ragozott edény: 59. Tibeti állat (y=i); 60. Dán zeneszerző és komponista (1817—1890); 62. Év — más nyelven; 63. Hires országgyűlés helye (helytelen ék; 64. Két szó: I. Mutatószó; II. Róna — mássalhangzói; 65. Két szó: I. Szerszám; II. Imádkozzál — más nyelven (a=e); 67. A szél erejének vitorla nélküli kihasználása ezzel történik (névelővel); 69. Vissza; kutyatulajdonosok fizetik; 70. Jugoszláv folyó (fel. ék.); 73. Ráma mássalhangzói; 74. Segítségükkel; 76, Olasz vígjátékiró (1707—1793); 78. Két szó: I. dalol; II. Sir;

Függőleges sorok: 1, Az Aradon lakók; 2. Utolsó betűjét elejére téve: futsz; 3. Két szó: I. UUU; II. ..., mars!; 4. Házfedél; 5. K-val: Elszáradt növény (ék. hiány.); 6. Fehérjék bomlásakor keletkezik; 7. Indíték; 8. Magára; 9, Szám; 10. Ékezettel: vágóeszköz; 11. Nem visz; 12. Férfinév; 13. Két szó; I. Nemes állat; II. Vizben él; 14. I. Árunak van; II. Folyó — spanyolul; 15. I. Nem szelid; II. Fiatal ökör; 16. Kempis Tamás faragta cellája fölé e jelszót; 19. Férfinév tárgyesetben; 20. Mindennek van; 24. Azonos magánhangzók; 25. Előzményei; 28. A-val: légtornász; 30. E-vel elején: magyar fizikus (1848—1919); 31. I. Szeszesital; II. Autómárka és gyár; 34. Névmások és névelők; 35a, Hegység (r=n); 38. Pipás igéje: 39. Vissza: idegen kötőszó; 41. Kettő olaszul; 45, Bőségesen árasztott; 48. Gépszín névelővel; 50. Szomjas ember tenné; 52. I. Szamár hangja; II. Indulatszó; 53. Város Dél-Stiriában; 55. Névelővel bányaközség; 57. Angol város; 59. Vissza; sok ilyen intézmény van; 61. Vasakarat; 64. I. Női név; II. Német névmás; 66. Vég — más nyelven; 68. Vissza: ilyen méter is van; 69. Két szó: I. Vissza: állóviz; II. sulymérték röv.; 71. Halál — más nyelven; 72. ANŰ; 75, Sok ilyen nevü pápa volt; 77. Idegen névelő; 78. A kés része:

Határidő: márc. 2. Könyvjutalom.

Decemberi számunkban közölt rejtvény megfejtése.

Vizszintes sorok: 1. Elől megyen a fényeske, hátul megyen a fehérke és fel van a farka kötve. 9. Ét. 10. Ék. 11. Ti. 12. Elei. 14. Éber. 15. Ás. 17. Elserol (e=o). 20. Károg. 23. A béke. 26. Alak. 27. Lakme. 30. Utah. 31. To. 32. Eke. 33. Ba. 34. Ró. 35 Savó. 36. Adná. 37. Át. 38. In. 39. Ede. 40. Na. 42. Fára. 44. Sorok. 45. Alul. 47. Alaki. 49. Sturm. 50. Derekas, 55. Al, 56. Mérő. 57. Igen. 58. Ég. 60. Zi. 62. Át.

Függőleges sorok: 2. Öl, 3. Meleg. 4. Etel. 5. Jó. 6. Nébó. 7. Akela. 8. Én. 13. Is. 14. Év. 16. Irat. 18. Emke. 19. Méta. 21. Ál. 22. Okosnak. 24. Búbánat. 25, Ka. 27. Leves, 28. Akó. 29. Érdek. 36. Adó. 38, Irak. 39. Erre. 41. A lúd. 43. Áll. 46. Úr, 48, Idézé. 49. Ssete. 51. Erie, 52. Rő. 53. Ki. 54. Agáh. 59. Uf. 61. Ár. 63. Ha.

A könyvjutalmat Bakos E. Teofil nyerte.

Pillangók

Rápolthy Viktor, Nagykőrös.

Elszállt az aranyos pillangó,
Elmúlt a nyár.
Vége az élet mosolyának,
Mindenre enyészet vár.

A kikelet álommá válik,
Éget a tündöklő napsugár,
De a valóság köntösében
Öreg télapó vacogva jár.

Fehér szakállából hull a hó
Enyészetként tiszta fehéren.
Repül a sok ezüst pillangó,
A vihar gyors szárnyán, kevélyen.

Elszállt a sok ezüst pillangó,
Elmúlt a tél,
Itt van az élet mosolygása,
Minden életre kél.

Viseld büszkén az egység szimbólumát, a »T« betűs jelvényt!

Mindenkinek. Miután a lap anyagát február 15-e előtt kellett nyomdába adnunk, a mult számunkban hirdetett pályázatok határidejét kitoljuk március 2-ig. Hát rajta! Van még idő. Halmozzatok el olyan sok munkával, hogy a fülem se lássék ki belőle! Szeretnék egy kis megmozdulást látni! Vagy már nincs tehetség a „prépák" közt? Ugy tudom van! A Zászlónk pályázatán is „prepa" nyerte az első dijat!

B. E. Nagyon jó stilusa van. Tud előadni. Kár, hogy magát az eseményt nem adta elő szinesen. Mert habár történeti igazságról van szó, lehetett volna a „velejárót" egyénien előadni. Várjuk további munkáit. **Édes álom.** Kedves. Egyéni. Jön. A másik is pompás. **Hajnal.** Próbálj más témát választani. Tanitó akarsz lenni, remélem van számodra más téma is mint szerelem, lány, csók, nyár, tavasz, ősz, tél, aztán meg találka s egyéb ehhez hasonló. Versed formáira is vigyázz. Ritmus a vers lelke. Nem a strófa, meg a szótag szám, Még kevésbé a rossz rim. Olvass sokat az ujabb versekből. Ne másolj, de azért tanulhatsz, gyüjthetsz. Várjuk ezirányú ujabb munkáidat. — **Fekete karácsony.** Kissé dolgozatszerű. Több szív és lélek, gondolat és probléma kellene bele. Örök témánk kell hogy legyen az irredentizmus, de ne csépeljük el, ne nyúljunk hozzá avatatlan kézzel. — **Vágyam, Anyámhoz.** Van benne gondolat. Versérzéked is van. De meg egy kissé „prózai" vagy. Emelkedj! Olvass! De sokat. Tanulj a Nagyoktól! Küldj más verseket. Hátha akad köztük közölni való. Ezek még gyengék. — **Őszi táj, 1914—1920. A remény.** Nem biztatlak semmivel. Ezek csak versformába szoritott, nagyon is prózai dolgok. Prózát irj. A költészet kötött formája nem neked való. — **Földrajz órán.** El tudom képzelni, milyen kedves jelenet lehetett az akkor. De sajnos nem tudta azt úgy visszaadni, nem tudja stílusával úgy festeni, hogy az olvasó lelkéből ugyanazt a hatást váltsa ki. Ha nincs cselekmény, akkor a stìlus szinével kell az élénkséget pótolni. Ez nem sikerült eléggé. Pedig tud irni. Tud megfigyelni is. A gyakorlóban ellesett kisebb eseményeket jól tudna előadni. Próbálja meg! Várjuk! — **Élet és halál, Temetek.** stb. Tulságosan keresi a rimeket. Ezért feláldozza az értelmet, a szavak megszokott formáját. Erőszakol bizonyos gondolatokat és akkor kijön, hogy: „szeretetteljes szerelemmel szeret." Aztán 12 hatszótagú sorban hétszer irja, hogy: „Temetem." Fáj az élet c. jó lenne, ha az ulolsó sorban nem csapná oda azt a felkiáltást. Ne értsen félre. Szép az, de nem oda való! — **Sors**

bona. A másik jön. Ez jó! Máskor többet róla. Az a tanulmány csak azért nem jött, mert egy része elveszett. Ha kipótolná szivesen közölnők. A meglevőt elküldjük. Genfi szerepléséhez gratulálunk. Ha irna róla pár sort, hogy volt, mint volt stb. nagyon örülnénk neki. Munkatársaink dicsősége, mindnyájunké. — **Egyszer jött valaki, Kereslek Uram!** Ne erőszakold a rimet. A ritmus a fő. Olvasd Sik S-t, Mécs-et stb. Érdemes formát tanulnod, mert gondolataid vannak! De tartsd őket rendben. Ha valakit **megszólitasz,** akkor ahhoz beszélj. Ha elmesélsz, akkor a harmadiknak szólj. Ha elmélkedsz, szólhatsz magadhoz is. A többesbe még ne menj át! Majd később! Aztán őszintén beszélj, ne akarj nagyot és szépet mondani. Azt mond ami a sziveden van! Egy jön. Lapzárta nincs. Bármikor szivesen látunk. — **Új barát.** Jön mindkettő. Kedvesek. Többieket is várjuk. Nem kiforrottak még, de biztatók. Őszinteségük a legfőbb érdemük. — **Melyik az igazi?** Stilusod van. De mondanivalód az nincs. Egy-két szóvirág nem irásmű. Aztán a „nyers való" nem irodalmi műbe való. A sokszor emlegetett „égi mását" kell adni a valóság helyett. Versed pedig ugyanugy próza. Élet, lüktetés nélkül. A kifejezéseknek egy kissé megválogatottaknak kell lenniök. Ne érts félre: Nem „keresett"-nek. Versirásra nem biztatlak. Miután stilusod van, próbálj megfigyelni, s azt ird le. Figyeld a természetet, az emberek beszéd- és cselekvésmódját, lesd el a kis gyermekek csacsogását! Hallgasd mit dalol a madár, mit zizeg a kopasz faág, mit susog a szellő. Szűrd azt át saját lelkeden s vesd papirra. Az lesz az igazi. — **Lélekzongora:** Ügyes. Szép az ellentét! — **Édesanyám:** Szép gondolat, de a kidolgozásban nincs semmi eredetiség. — **Álomhintón, Téli gondolatok:** Kevés. Nincs gondolat, csak szó, az is gyenge. Másik kettőben van gondolat, de zűrzavaros. Olvassa figyelemmel „Kereslek Uram" ra adott tanácsokat. Határozottan tudna, csak nem eléggé fegyelmezett. Kettő jön. — **Tél, Éjfél:** Mindkettő jó. Jönnek. — **Téli versek** „egyéni" tartalmánál fogva nem közölhető. Mindhárom formája, ritmusa kitünő. Van bennük gondolat, egyéniség, keresettség nélkül. — **Kis tündér:** Az elsőben többszöri olvasásra egy kis ellenmondást talál az ember. Gondolat, ritmus jó. Ura vagy gondolataidnak. Csak vigyázz, a rímkeresés ne menjen az értelem rovására. A másik jön. Olvass! Képezd magad. Bemutatkozásod nagyon jó. — **J. B.** Vorák még karácsony előtt hazament, azóta nem jött vissza.

Gyermekszem

Szűcs Mária, Sopron,

Két tiszta csillogó tó,
Két kristály gyermekszem —
Elmerül benne a szív
S megnyugszik csendesen . . .

Csendes, édes tenger,
Nincs rajta vihar soha —
Gyermekhit hajóját
Lágy habja ringatja . . .

Figyelem!

NAGY KÁLMÁN
BORBÉLYMESTERNÉL

a beretválás . . . 10 f.
hajvágás . . . . . 30 f.
csak géppel . . . 20 f.

Pontos kiszolgálást adok és szives pártfogast kérek

UJSZEGED
Haszonbéres földek 253.

SZEGEDI UJ NEMZEDÉK Lapv. RT. Felelős üzemvezető: Arady Lajos.

KONYVTAR 1881
BOROSJENO E. STUDIO